

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Μάστρο- Νίκος και ο .....ο βοηθός του

Η ιστορία είναι αληθινή και συνέβη πριν μερικά χρόνια. Αναφέρεται σε δύο άνδρες τρίτης ηλικίας - συγγενείς μεταξύ τους- που μετά την συνταξιοδότησή τους ο ένας έγινε τόσο πολυάσχολος, που δεν τον έβλεπε το σπίτι του, ενώ ο άλλος έπαθε κατάθλιψη από την απραξία και δεν ήξερε πώς να περάσει τις ώρες του.

Πρόκειται για τον μάστρο- Νίκο που εργαζόταν σε κυβερνητική υπηρεσία, ως επιστάτης στον τομέα επιδιόρθωσης βλαβών. Τα ήξερε όλα, για ηλεκτρικές συσκευές, για υδραυλικές βλάβες, για επιδιορθώσεις στις στέγες, για μπογιάτισμα, ακόμη και στο χτίσιμο, να βάλει καινούργια μαρμαράκια, και ότι άλλο μπορεί να χρειασθεί όταν ένα υποστατικό πάθει ζημιά. Όταν βγήκε με σύνταξη στην αρχή απασχολήθηκε με το ίδιο του το σπίτι και το έκανε σχεδόν καινούργιο. Οι συγγενείς και οι φίλοι όταν είδαν όλα αυτά τα θαυμαστά που έκανε ο μάστρο Νίκος άρχισαν να τον καλούν στα σπίτια τους, γιατί το κάθε σπίτι θέλει πάντα κάτι για επιδιόρθωση. Ο ένας με τον άλλον τον σύσπιναν σε δικά τους άτομα, και συνεχώς ο αριθμός των πελατών του μάστρο-Νίκου μεγάλωνε. Έφευγε από το πρωί από το σπίτι και γυρνούσε σχεδόν νύκτα.

Φυσικά οι πελάτες του ήταν φτωχοί συνταξιούχοι σαν και εκείνον, για αυτό και τους ζητούσε να πληρώσουν μόνο τα υλικά. Για τον κόπο του δεν πήρε ποτέ χρήματα. Το τηλέφωνό του δεν σταματά να χτυπά, από γνωστούς και αγνώστους που του ζητούν βοήθεια. Όταν εργαζόταν στην κυβέρνηση, κανένας δεν τον ήξερε και το τηλέφωνό του σπάνια χτυπούσε από κάποιο συγγενή ή φίλο. Οι ώρες του τώρα ήταν γεμάτες, δεν έπληξε ποτέ του. Ήταν πάντα στα κέφια του και κάθε βράδυ που γυρνούσε σπίτι, είχε να διηγηθεί στην γυναίκα του διάφορες ιστορίες που

άκουσε στα σπίτια που έκανε επιδιορθώσεις.

Αυτή ήταν η ζωή του μάστρο-Νίκου από τότε που βγήκε με σύνταξη.

.....

Όμως η ζωή κάποιου άλλου συγγενικού του προσώπου, έγινε πληκτική και ανυπόφορη όταν βγήκε με σύνταξη. Ήταν ο κύριος Σπύρος, ο αδελφός της γυναίκας του. Ο κύριος Σπύρος εργαζόταν σε τράπεζα και αφυπρέττει με τον βαθμό του διευθυντή. Τότε που εργαζόταν όλοι τον ήξεραν γιατί είχαν την ανάγκη του, και το τηλέφωνό του συνεχώς χτυπούσε.

Η ζωή του ήταν γεμάτη. Τον καλούσαν σε δεξιώσεις σε επίσημα γεύματα, και σε εκδηλώσεις. Ένιωθε υπερήφανος για τον εαυτό του. Όπου και αν πήγαινε έτρεχαν να τον εξυπηρετήσουν.

Ξαφνικά μετά την αφυπρέτησή του όλα σταμάτησαν. Το τηλέφωνό του σπιτιού του, σπάνια χτυπούσε, οι προσκλήσεις έπαυσαν να έρχονται, και όλα εκείνα τα μεγαλεία που του έδινε το κύρος του ως διευθυντή τράπεζας χάθηκαν. Καθώς περνούσε ο καιρός άρχισε να πλήττει. Ο κύριος Σπύρος, ένας άνδρας κοντός παχύς δεν ήξερε ούτε μια λάμπα να αλλάξει στο σπίτι του. Όλη την ημέρα την περνούσε στον καναπέ χαζεύοντας τηλεόραση. Κάποτε βαρέθηκε και αυτό.

Δεν ένιωθε καλά. άρχισε να παρουσιάζει σημάδια κατάθλιψης. Πήγε στον γιατρό. Του έδωσε κάτι χάπια αλλά τον συμβούλεψε να ασχοληθεί με κάτι το ενδιαφέρον και να κάνει δίαιτα.

Όταν δούλευε στην τράπεζα είχε τόσους γνωστούς. Κανένας τώρα μετά που συνταξιοδοτήθηκε δεν ενδιαφέρθηκε να του τηλεφωνήσει. Δεν τον είχαν ανάγκη πια. Άλλος βρισκόταν τώρα ως διευθυντής, στο γραφείο του στην τράπεζα. Άκουγε την γυναίκα του να του λέει για τον μάστρο Νίκο πόσο πολυάσχολος είναι και ζήλευε. Αυτός ο άλλοτε πανίσχυρος διευ-

θυντής να ξεχασθεί και να μένει στην αφάνεια και ο μάστρο Νίκος να είναι τόσο περιζήτητος.

Δεν είχαν με την οικογένεια του Νίκου πολλές επαφές. Εξάλλου η κοινωνική θέση του κυρίου Σπύρου ανήκε αλλού σε άλλη τάξη και όχι σε εκείνη του εργατή, διότι τέτοιο θεωρούσε τον μάστρο Νίκο, εργατή στην κυβέρνηση. Όμως τα πράγματα άλλαξαν και ήρθαν τα πάνω-κάτω.

Ένα βράδυ δεν άντεξε. Μπήκε στο αυτοκίνητό του και χωρίς να πει στην γυναίκα του που πάει κατευθύνθηκε στο σπίτι του μάστρο Νίκου. Απόρησε ο μάστρο Νίκος για την βραδινή επίσκεψη. Ο κύριος Σπύρος μπήκε κατευθείαν στο θέμα.

«Βαριέμαι Νίκο φοβερά. Έχω πάθει κατάθλιψη. Θέλω να κάνω κάτι να απασχολούμαι».

Ο μάστρο Νίκος χωρίς πολλή σκέψη του απάντησε ευθέως:

«Έχω μια πρόταση. Να έρχεσαι μαζί μου στις δουλειές που πάω σαν βοηθός μου. Δέχεσαι».

Και ο κύριος Σπύρος, ο άλλοτε ισχυρός άνδρας ενός καταστήματος μιας μεγάλης τράπεζας, που είχε πάθει κατάθλιψη από την απραξία, απάντησε με ένα πλατύ χαμόγελο:

«Ναι Νίκο έρχομαι και μάλιστα να πηγαίνουμε με το καινούργιο μου αυτοκίνητο».

Τώρα με την νέα του δουλειά και την καινούργια του ζωή, ο κύριος Σπύρος είναι πιο ευχαριστημένος από ότι ήταν στο παρελθόν.

.....

Την ιστορία αυτή μου την διηγήθηκε ένα συγγενικό τους πρόσωπο προσθέτοντας ότι πως από εκείνη την ημέρα το δίδυμο: μάστρο Νίκος και κύριος Σπύρος τα πηγαίνουν περίφημα.

Αυτά για σήμερα. Καλή σας μέρα.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΑΣ ΜΑΣ ΝΙΚΗΣ ΚΑΛΤΣΟΓΙΑ

«Πόση ευτυχία να κοιμάται κανείς με μια άγκαλια τριαντάφυλλα»

Αγαπυτέ κ. Χατζηβασιλν

Διαβάζω με πολύ ενδιαφέρον την πολύ θερμή στήλη της εφημερίδας σας κάθε Τετάρτη με τη συνομιλία σας με τον εκλεκτό λογοτέχνη κ. Χρονόπουλο. Αυτή τη φορά είχατε μνήμες από τα πρώτα χρόνια της νέας ζωής σας στην Αυστραλία και πράγματι ήταν πολύ δύσκολα. Αυτά με θαυμάσιο τρόπο και εξαιρετική πληρότητα παρουσιάζει και ο κ. Καναράκης στο βιβλίο του για τη συμβολή των Ελλήνων λογοτεχνών στην πολιτιστική ζωή της Αυστραλίας, της νέας τους πατρίδας. Πράγματι είναι ένα εντυπωσιακό βιβλίο που για όποιον έχει ζήσει προσφυγιά, εστω και από μνήμες των γονιών του τον αγγίζει βαθειά. Όμως κάποια φορά αξίζει ν' αναφέρει κανείς τη δική του προσφορά σ' ένα τόσο μεγάλο και βαθύτατο ανθρωπιστικό πρόβλημα των μεταναστών και προσφύγων. Ήταν γύρω στο 1996-97, αν θυμάμαι καλά που σε κάποιο συνέδριο της ΓΣΕΕ που είχε διοργανωθεί με τη συμμετοχή

γυναικείων οργανώσεων, είχα κι' εγώ μια εισήγηση. Το συνέδριο αφορούσε εργασιακά θέματα γυναικών, που τότε ακόμα, εκτός από τις άδειες μητρότητας δεν είχε ειδικές πολιτικές μέριμνες. Είναι λίγο απρεπές όπως θα σας το μεταφέρω, αλλά καμιά φορά η ωμότητα δείχνει και το μέγεθος του προβλήματος. Όταν τέλειωσαν οι εισηγήσεις σηκώθηκε μια νέα και όμορφη γυναίκα, από το ακροατήριο και είπε με φωνή που έτρεμε από αγανάκτηση και αγωνία: «Ηλθα από τη Βουλγαρία ως εποχική εργάτρια για τη συγκομιδή φρούτων στη Βέροια. Ο γαιοκτήμονας όμως, εκτός από εργάτρια με ήθελε και γκόμενα. Αν ήταν να γίνω πουτάνα για να ζήσω έμμενα και στη Βουλγαρία!» Αυτό το ένιωσα σαν κραυγή απελπισίας και μετά από λίγο εισηγήθηκα στο Γενικό Τμήμα Δικαίου του Παντείου Πανεπιστημίου όπου ήμουν τότε αναπληρώτρια καθηγήτρια* να εισαχθεί ένα νέο και για όλο το ελληνικό πανεπιστήμιο τότε μάθημα με τίτλο: «Θεσμική προστασία μεταναστών και προσφύγων». Οι διεθνείς κανόνες υπήρχαν και τότε,

αλλά δεν εφαρμόζονταν και το χειρότερο και οι μετανάστες δεν ήξεραν τα δικαιώματά τους. Το μάθημα εγκρίθηκε, αλλά ήταν μάθημα επιλογής, δηλαδή με λίγους φοιτητές, όμως με μεγάλη απήχηση που όχι μόνο συνεχίστηκε αλλά μπήκε και στα μεταπτυχιακά προγράμματα. Και πάνω σ' αυτό μια ακόμα μνήμη από τη διδασκαλία αυτού του μαθήματος. Κάποιες μέρες είχε ανεβάσει το Γερμανικό Ινστιτούτο Γκαίτε ένα μονοπρόσωπο μονόπρακτο με τη ζωή ενός μετανάστη από κάποια χώρα της Μέσης Ανατολής. Δεν έβρισκε δουλειά και έπαιρνε βερεσέ μια δέσμη από κόκκινα τριαντάφυλλα που τα πουλούσε στα κέντρα διασκέδασης τα βράδια. Αντί για μάθημα πήρα τους φοιτητές μου και πήγαμε, με δικά μου έξοδα και παρακολουθήσαμε αυτή την παράσταση. Ήταν πράγματι πολύ ανθρώπινη και αφάνταστα συγκινητική.

Στο τέλος ο ανθοπώλης γύριζε μεσάνυχτα στο φτωχικό του με απούλητα πολλά τριαντάφυλλα. Και η παράσταση έκλεινε, με αυτόν στην άδεια σκηνή ν' αγκαλιάζει τα πολλά τριαντάφυλλα που

του είχαν μείνει μονολογώντας: «Πόση ευτυχία να κοιμάται κανείς με μια άγκαλια τριαντάφυλλα».

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε κι' ακόμα θυμάμαι πόσο καλύτερη ήταν για τους φοιτητές μου εκείνη η παράσταση από την όποια θεωρία για τα δικαιώματα του ανθρώπου. Εσείς βέβαια δε βιώσατε στην ευλογημένη χώρα της Αυστραλίας τέτοια σκληράδα.

Και λίγα λόγια για την αλληλογραφία σας για το ρόλο και την αξία των παππούδων και γιαγιάδων. Πράγματι ευτυχής όποιος έζησε τέτοιες αγκαλιές. Όμως η προσφυγιά των Ελλήνων της Μικρασίας δεν άφησε να ζήσουν πολλά χρόνια οι παππούδες και οι γιαγιάδες. Δεν άντεξαν και τη σκληράδα των ντόπιων μετά τη Μικρασιατική καταστροφή της δεκαετίας του 30 αλλά και της τραγικής μοίρας της χώρας μέχρι το '50.

Όμως τόσες ημέρες αφιερωμένες στη μάνα, στον πατέρα, τώρα στη γιαγιά και τον παπού. Ημέρα για το Δάσκαλο γιατί δεν υπάρχει;

Φιλικότατα,
Νίκη Καλτσόγια